

Lucas a agresor

Eric B. Murdock

Církevní časopisy

Podle skutečné události

„*Laskavá slova vždy užívejme, ať doma, či kdekoli jsme.*“
(Náboženské písně, č. 146.)

„Ale ne! Jde sem Pedro!“
Každý ve škole věděl, že Pedro druhé děti šikanuje. Je velký a zlý! Druhým dětem nadává, bere jim oběd a honí je po školním dvoře. Nikdo nechce být tam, kde je on.

Pedro prošel kolem Lucase a jeho kamaráda Arthura. Řekl jim, že jsou „nuly“ a do Arthura strčil.

Lucas už měl Pedrovu neurvalého chování dost. Aniž by si to vůbec uvědomil, zvolal: „Pedro, nech toho!“

Lucas tomu nemohl uvěřit. Zrovna se postavil největšímu agresorovi ze školy!

Pedro se přihnul k Lucasovi a popadl ho za košili. „Cos to řekl?“ Lucasovi tlouklo srdce tak rychle, že měl pocit, že mu vyskočí z hrudi. „Protentokrát to je jen varování,“ řekl Pedro. „Ale dávej si na mě pozor!“ Odstrčil Lucase a odešel.

Poté se Lucas snažil ze všech sil Pedrovi vyhubat, ale Pedro si ho vždycky našel. Nepustil Lucase na houpačky, strčil do něj při vybíjení, podrazil mu nohy v jídelně a pořád o něm říkal ošklivé věci.

Jednou si Lucas a Arthur hráli s Arthurovým fotbalovým míčem. Pedro vyskočil zpoza stromu a sebral jim ho.

„Vrať nám ho, prosím,“ řekl Arthur.

„A kdo mě k tomu přinutí?“ Pedro se smíchem odstrčil Lucase do křoví.

Lucas měl z toho, co řekl, velmi dobrý pocit – dokud si nevšiml, jak se Pedro tváří.

Lucasovi se zatmělo před očima. Moc se zlobil! „Víš ty co, Pedro?“ řekl Lucas. „Jsi ten nejhorší kluk, co znám! Nikdo tě nemá rád. Všichni by si přáli, abys navždycky zmizel!“

Pedro se přestal smát. Lucas měl z toho, co řekl, velmi dobrý pocit – dokud si nevšiml, jak se Pedro tváří. Začne brečet? Pedro rychle sklopil hlavu a odešel.

Lucas se okamžitě začal cítit strašně. Po zbytek dne, bez ohledu na to, jak se snažil, se toho strašlivého pocitu nedokázal zbavit. V noci se převaloval v posteli. Pořád myslel na to, jak smutně se Pedro zatvářil.

„Jak je možné, že byl Pedro smutný?“ přemítal Lucas. „Je mu jedno, že ubližuje druhým dětem. Něco jsem říct musel, ne?“ Čím déle o tom přemýšlel, tím více si uvědomoval, že bylo *správné* bránit sebe a svého kamaráda. Ale bylo *špatné* říct něco tak ošklivého.

Lucas poklekl u postele a prosil Nebeského Otce o odpuštění. Řekl Nebeskému Otci, že už nikdy nechce zranit ničí city. Přeje si být laskavý. Když Lucas řekl „amen“, už věděl, co má udělat.

Další den po obědě Lucas našel Pedra, jak se opírá o zeď a je sám. Lucas byl nervózní. Co Pedro udělá? Lucas se zhluboka nadechl a šel k němu.

„Ehm, omlouvám se za včerejšek.“

Pedro vypadal překvapeně. „Omlouváš se?“

„Ano. Řekl jsem ti něco opravdu ošklivého, a neměl jsem to dělat. Omlouvám se.“

Pedro zíral na své boty. „To je v pořádku.“

Zazvonilo. Lucas se vydal zpátky do třídy. Cítil se mnohem lépe. Ale chtěl říci ještě něco. Otočil se. „Mohli bychom si zítra o přestávce zahrát fotbal, pokud chceš.“

Pedro se pousmál. „To zní dobře.“

Od té doby byl Pedro mírnější. Sice druhé stále občas šikanoval, ale už nebyl tak zlý. Několikrát si dokonce o přestávce s Lucasem hrál. A vlastně je to bavilo! Na konci školního roku řekl Pedro Lucasovi, že se bude stěhovat. Pak řekl něco, co Lucase opravdu překvapilo.

„Díky, že ses se mnou kamarádlil,“ řekl Pedro. „I když jsem se nechoval hezky.“

Vřelý pocit v srdci Lucasovi prozradil, že být laskavý je vždy *správné* rozhodnutí. ■

VŽDY HOVOŘTE S LASKAVOSTÍ

„Užívejte řeč, která povznáší a povzbuzuje ty, kteří jsou kolem vás.“

President Thomas S. Monson, „The Lighthouse of the Lord“, *Ensign*, Nov. 1990, 97.

